

[Kofod-Svendsen]

så en udvikling går i gang, så vi om muligt kan få realiseret det indre marked til 1992. Det kan måske blive vanskeligt at nå, når vi er kommet lidt sent i gang, men desto vigtigere er det, at vi får begyndt rigtigt.

Dernæst har Kommissionen – og det er det fjerde, jeg vil komme ind på – lagt op til ret drastiske forhøjelser af midlerne til strukturfondene. Her er hensigten bl.a. at sikre større dynamik i beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, især over for unge og langtidsledige. Det er virkelig prisværdige tiltag, som jeg mener vi principielt må støtte, men det skal igen ses i relation til finansieringsreformen.

Det gælder også det næste punkt, stimulering af forskning og teknologiudvikling. Jeg mener, der er behov for en kraftig indsats på disse områder, dels af hensyn til beskæftigelsen, dels og ikke mindst af hensyn til konkurrencen med USA og Japan. Her mener jeg, det bør understreges, at vi må prioritere teknologier med lavt energiforbrug og færrest mulige miljøgener.

Det sjette punkt, jeg vil nævne, er miljøpolitiske tiltag. Her mener jeg, at § 1, 100 A, virkelig betyder et miljøpolitisk fremskridt. Det er i EFs interesse som helhed, at vi gør den opfattelse gældende, at miljøhensyn generelt må gå forud for hensynet til konkurrencereglerne, altså at vi her i fællesskab arbejder ud fra det mål at skabe et bedre miljø, idet vi tilpasser vores industrier, vores erhvervsudvikling, under det hensyn, at vi vil gøre miljøet bedre, men vil gøre det i fællesskab.

Dernæst vil jeg sige noget om EPS-samarbejdet. Jeg mener, at en stimulering af verdensøkonomien er af overordentlig stor betydning. Men dér nytter det heller ikke, at vi alene siger: men det må USA gøre, det må Japan gøre. EF må også her bringe orden i eget hus. Vi må i fællesskab gå ind for tiltag, som kan stimulere verdensøkonomien til gavn for beskæftigelsen.

En væsentlig side, som Danmark må inddrage under sit formandskab, er en forbedring af ulandenes situation. Den er jo for manges vedkommende præget af en bundløs gæld, ja, man kan faktisk sige, at adskillige ulande er ved at lide rentedøden. Hvis ulandene ikke bidrager aktivt og målrettet til en løsning af de enorme gældsproblemer i ulandene, vil disse ikke kun blive hængende i

fattigdomssumpens greb, men det vil utvivlsomt også på lang sigt gå ud over os selv. Så det, at EF fører en progressiv politik over for ulandene, er igen med til på lang sigt at viderebygge EF. Netop i forbindelse med implementeringen af Lomé III mener jeg, at det er en naturlig opgave for Danmark at pege på, at hele EF virkelig må være ulandsvenligt og udvikle politikker, som er med til at løfte ulandene op fra det niveau, de er på nu.

Til sidst to områder, jeg kort vil nævne. Det ene er samarbejdet EF-EFTA. Der har Danmark både interesser og forpligtelse i en videre udvikling af dette samarbejde, især for så vidt angår relationen mellem EF, Sverige og Norge. Begge lande er stærkt interesserede i at udbygge samarbejdet med EF inden for rammerne af de bestående handelsaftaler, og der er da også regelmæssige kontakter med forskellige EF-organer, bl.a. Kommissionen og Parlamentet.

Som brobygger mellem Norden og EF bør Danmark derfor benytte formandskabet til at afklare eventuelle udestående problemer. Det hører med til, at EF bliver gjort bedre, at man er åben over for Norden og også, at man udbygger samarbejdet med landene i Østeuropa. Dette er også med til at gøre EF bedre.

Danmark bør ikke mindst af sikkerhedspolitiske grunde arbejde for en fortsat udbygning af handelsrelationerne med disse lande. Det er også helt i Helsinkiaftalernes ånd. Forhåbentlig kan mere afslappede relationer på det handelsmæssige område bane vejen for en tilsvarende udbygning af de menneskelige relationer mellem Øst og Vest og dermed en forbedring af situationen på menneskerettighedsområdet i Østlandene.

Jeg havde endnu et par synspunkter om forholdet til Kina og Mellemøsten og Mellemamerika, men dem må jeg af tidsmæssige grunde forbigå.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Efter at den første halvanden side i redegørelsen har talt meget om begrænsningerne i formandskabet – og det tror jeg såmænd er rigtigt, når man ser på virkeligheden dernede og ikke på sine egne ønskedrømme – går man i redegørelsen alligevel straks over til at konstatere, at formandskabet ikke er uden mulighed for at øve indflydelse på samarbej-